

Чепеляк К.В.

курсант 2 курсу ФПФОДР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Доцент кафедри, канд.юр.наук,
доцент ,майор поліції

Логвиненко Б.О.

АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРИМУС ЯК МЕТОД ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Розвиток демократії , а з ним поступовий курс на здійснення державності нерозривно пов'язують з особливим ставленням органів державної влади безпосередньо до громадян, що і полягає у ефективному застосуванні адміністративного примусу у разі вчинення останніми неправомірних дій.

Актуальність даної теми полягає в тому, що на сучасному етапі розвитку існує проблема дотримання прав і свобод людини та громадянина органами виконавчої влади при застосуванні адміністративного примусу з метою забезпечення дотримання правопорядку. Хоча право і має обов'язковий характер, проте його норми далеко не завжди передбачають саме примусовий характер їх виконання. Адже, як відомо, адміністративний примус відносять до жорстких засобів впливу з боку державної влади для покарання винних, а також для відновлення правопорядку.

Ця тема не є новою, а отже до неї неодноразово зверталися як вітчизняні так і зарубіжні правники. Питання щодо актуальності застосування такого методу державного управління як адміністративний примус у попередженні адміністративних правопорушень у нашій державі є предметом дискусій не тільки в науці, а й на практиці. Такі питання розглядали такі вчені як В.Б. Аверьянов, О.М. Бандурка, Т.О. Коломоєць, О.В. Негодченко, Т.О. Хорощак, Х.П. Ярмачі та інші.

Переходячи до розгляду основного питання, необхідно зазначити, що Адміністративне право регулює такі відносини, які відіграють велике значення як для громадян так і для суспільства в цілому. Саме тому, на сьогодні, докорінним чином повинно змінюватись нормативно-правове регулювання у сфері охорони громадської безпеки та порядку. Така сфера діяльності регламентується нормами власне адміністративного права.

Одним із видів державного примусу прийнято вважати адміністративний , що займає важливе місце серед останніх.

Адміністративний примус є об'єктом вивчення переважної більшості адміністративно-правових досліджень в Україні. Він поряд із кримінальним, процесуальним примусом розглядається як різновид державного примусу.

Але інші види державного примусу є вужчими за своїм обсягом і дорівнюються лише до заходів відповідальності [1, с. 307].

Як відомо, на сьогоднішній день громадянам надаються можливості вільного вибору поведінки в стосунках з державою. У випадках, недотримання таких правил поведінки, або виникнення певних суперечностей між волею колективу, або навіть волею окремих осіб по відношенню до держави, які здебільшого ставлять в планах перед собою протиправну мету, держава наділена реальною можливістю примусити особу виконувати правові приписи задля забезпечення належного розвитку суспільства, а також законності.

Звертаючись до Основного Закону нашої держави, а саме до статті 19, де говориться про те, що правопорядок ґрунтується на засадах, згідно з якими ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством. В другій частині даної статті вказано, що органи державної влади, а також органи місцевого самоврядування зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [2].

Адміністративний примус є необхідним для охорони, перш за все, правопорядку, прав та інтересів людини і громадянина, створення належних умов для реалізації діяльності апарату публічної влади. Він є не головним, але досить важливим і необхідним методом державного управління.

Метод примусу є невід'ємною складовою системи методів державного управління суспільством. Вказаний метод належить до найбільш жорстких засобів впливу, тому в діяльності органів управління та їх посадових осіб примус застосовується, як правило, у поєднанні з іншими управлінськими прийомами [3, с.194].

Отже, підсумовуючи вище наведене можна дійти висновку, що дана тематика не втрачає своєї актуальності, а навпаки є предметом все більшого обговорення. Серед адміністративних методів, застосування державного методу примусу є необхідним, адже за відсутності такого методу реагування з боку держави у суспільстві будуть панувати хаос та свавілля. Метод примусу є одним із правових методів забезпечення захисту суспільних відносин, охорони громадського порядку та безпеки, а також покарання винних осіб, які скоїли правопорушення.

Результатом діяльності державно-владних повноважень і є застосування адміністративного примусу. Таким чином, адміністративний примус є обумовленим, об'єктивно обумовленим методом державного управління.

1. Коліушко І. Поняття адміністративного примусу потребує ґрунтовного переосмислення / І. Коліушко, О. Банчук // Право України. – № 4. – 2010. – С. 307–314

2. Конституція України: чинне законодавство зі змінами та допов.станом на 1 верес. 2017 р.:(ОФЦ. ТЕКСТ). – К.: Паливода А. В.,2017. – 76 с. – (Законои України)

3. Колпаков В. К. Адміністративне право України; Підручник. - Київ; Юрінком- Інгер, 2004. - 458 с. - С. 194.

Черняк Анна Олексіївна
курсант 2-го курсу
факультету економіко- правової безпеки
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
професор кафедри адміністративного права, процесу та
адміністративної діяльності, доктор юридичних наук,
професор, полковник поліції
Миرونюк Р.В.

ПРЕВЕНТИВНИЙ ЗАХІД СПІЛКУВАННЯ ТА ОПИТУВАННЯ НЕПОВНОЛІТНІХ ОСІБ

Відповідно до статті 29 Закону України «Про Національну поліцію» визначено, що поліцейський захід – це дія або комплекс дій превентивного або примусового характеру, що обмежує певні права і свободи людини та застосовується поліцейськими відповідно до закону для забезпечення виконання покладених на поліцію повноважень.

Стаття 31 вищевказаного законодавчого акту наводить чіткий перелік превентивних поліцейських заходів, котрі працівники поліції можуть застосовувати під час виконання своїх функціональних обов'язків, зокрема: перевірка документів особи; опитування особи; поверхнева перевірка і огляд; зупинення транспортного засобу; вимога залишити місце і обмеження доступу до визначеної території; обмеження пересування особи, транспортного засобу або фактичного володіння річчю; проникнення до житла чи іншого володіння особи; перевірка дотримання вимог дозвільної системи органів внутрішніх справ; застосування технічних приладів і технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, засобів фото- і кінозйомки, відеозапису; перевірка дотримання обмежень, установлених законом стосовно осіб, які перебувають під адміністративним наглядом, та інших категорій осіб; поліцейське піклування [1].

Одним із першочергових та дієвих превентивних поліцейських заходів є опитування особи, що передбачено ст. 33 Закону України «Про Національну поліцію». Важливе значення в ході проведення опитування особи відіграє тактика опитування неповнолітніх осіб. В законодавстві враховано певні особливості, зокрема таке опитування може здійснюватися лише за участю батьків (одного з них), іншого законного представника або